

**AZ
UTOLSÓ
LÉLEGZET**

HILARY DAVIDSON

**AZ
UTOLSÓ
LÉLEGZET**

Kossuth Kiadó

A kiadás alapja:
Hilary Davidson: *Her Last Breath*
First published in 2021 by Thomas & Mercer
Seattle, USA

Fordította
Svoboda Róbert

Szerkesztette
Tóth Emese

Borítóterv
Faceout Studio, Lindy Martin

ISBN 978-963-544-929-3

Minden jog fenntartva

© Hilary Davidson 2021

© Kossuth Kiadó 2023

© Hungarian translation Svoboda Róbert 2023

Elinak, Zoënak és Sage-nek örök szeretettel

ELSŐ RÉSZ

*„Mindenki azt látja, milyennek mutatod magad,
s csak kevesen értik, milyen vagy valójában.”*

NICCOLÒ MACHIAVELLI

1.

Deirdre

Nem tudtam, mit vegyek fel a temetésre. Bármikor máskor felhívtam volna a nővéremet, hogy adjon tanácsot, mert Caro mindig tudta, hogyan kell jól csinálni a dolgokat. De meghalt, soha többé nem fogom hallani a lány, fátyolos hangját.

Elővettem a ruhásszekrénynek használt apró alkóvból az összes ruhámat – mind fekete volt –, és kiválasztottam egy tunikát, ami ruhának is megfelelt. Harisnyát vettem fel hozzá, és egy kardigánt, amely elfedte a tetoválásokat a karomon. A lábamat egy drága, kényelmetlen magas sarkúba bújtattam, ezt csakis a nővéremtől kaphattam ajándékba. Ahogy elhagytam queensi alagsori lakásomat, és felmentem a lépcsőn, kissé émelyegtem. Majd miután elmetróztam Manhattanbe, és megálltam a templom előtt, már igazi szélhámosnak éreztem magam.

– Szabad a nevét és a meghívóját? – szólított meg egy egyenruhás biztonsági őr.

– Deirdre Crawley vagyok. Caroline Thraxton húga.

Az őr mondott valamit, de az nem jutott el a tudatomig, mert épp a templom homlokzatát bámultam, és magával

ragadott a *déjà vu* érzése. A feltámadás vagy ítélet napjának kőbe vésett, részletgazdag jeleneteivel díszített katolikus templomok nekem mind tizenkettő egy tucatnak tűntek. Itt legelől a keresztre feszítés volt látható, olyan eleven ábrázolásban, hogy összeszorult a szívem.

– A Ferreri Szent Vince – motyogtam magam elé. Így hívták a templomot, ahol a nővérem esküvője volt négy évvel korábban.

– Mi a meghívója hátulján szereplő szám? – kérdezte a biztonsági őr.

Bizonytalanság érződött a hangján, nem tudta, udvariasan kell-e hozzám szólania.

Csak pislogtam, próbáltam felidézni. Egy Thraxton-futár hozta el a meghívót, hétfő késő délután, hat órakor. *Emlékezzünk együtt Caroline Anne Thraxtonra!*, ez állt feltűnő, fekete betűkkel, dombornyomva a vastag, elefántcsontszínű papíron. *Tartson velünk a búcsúztató misén és az azt követő fogadáson!* Kirázott a hideg a nővérem neve köré fonódó, elegáns, tüskés fekete indák látványától: mintha meg akarnák fojtani.

– Hetessel kezdődik. – Hat számjegy volt a lap hátulján, de csak ez az egy jutott eszembe. A könyvespolcra hajítottam a meghívót, és azóta sem pillantottam rá.

– Muszáj tudnia a kódot – válaszolta az őr. – Anélkül nem mehet be.

Abban a pillanatban átbillent egy kapcsoló az agyamban. Alig aludtam valamit az éjjel, igazság szerint azóta alig tudtam aludni, hogy a nővérem meghalt. A templomhoz is mintha csak gépi vezérléssel jutottam volna el, lépésről lépésre, mint valami zombi. Ez az érzéketlen barom volt az első akadály, amely az utamba került, és minden szomorúságom hirtelen átfordult haragba.

– Meghalt a nővérem, nem fogja megakadályozni, hogy részt vegyek a temetésén! – közöltem vele dühösen.

Mintha csak érezte volna, hogy meg akarom ütni, hirtelen hátrébb húzta a fejét. Félrelöktem, és felrohantam a lépcsőn.

Odabent a sötét fapadokon fehér rózsza virított, mint valami himlő. Mindenféle elegáns vendégek nevetgéltek és pletykáltak. Fehér szalagokkal és tüllel díszített, hatalmas virágcsokrok álltak a padosorok végén. A templom pont úgy festett, mint Caro esküvőjén, én pedig ugyanúgy nem találtam a helyemet, mint akkor.

El is sírtam volna magamat, ha az őr nem lihegett volna a nyakamba.

– Nincs meghívója – mondta valakinek. – Nem szabad itt lennie!

Megpróbáltam elsétálni, de megragadta a csuklómat. Mély levegőt vettem. *Caro, bocsásd meg nekem, hogy leütök egy pasast a temetéseden!*

– Agresszív. Félrelökött – siránkozott az őr, miközben megfordultam, ökölbe szorította a jobb kezemet.

– Igazán? – válaszolta egy ravasz hang. – Akkor vegye úgy, hogy ki van rúgva!

Lassan szétnyitottam az öklömet, mintha valami bizonyítéktól szabadulnék meg. A széles vállú, erős csontozatú Juliet Thraxton állt előttem, testhezálló fekete nadrágkosztümöt viselt, az egyik hajtókáján két gyémánt díszítéssel. Platinaszőke haját kontyba csavarta, és egy tollal díszített fekete kalap alá tűrte, amelyen apró fátyol is volt. Úgy festett, mint egy régi filmgyári jelmez darabja, egy özvegyé, aki bérgyilkossal lövette le a férjét.

Dús, bíborvörös ajka még mindig mozgott.

– Úgy nézek ki, mint aki tréfál? – kérdezte az őrt. – Nem én! Kifelé.

Az őt arca elvörösödött.

– De ő...

– Félrelökte magát. Hallottam. – Azután egy laza kézmozdulattal elhessegette, mintha csak egy szúnyog lenne.

– A Thraxton család nem alkalmaz veszteseket. Tűnjön el! A férfi dühösen motyogva hátrálni kezdett.

– Kösz – szólaltam meg óvatosan.

Caro mindig azt mondta, hogy a sógornője, Juliet emberek kirúgásában talált rá élete értelmére.

– Te aztán fel tudsz dobni egy temetést!

Alaposan végignézt rajtam, felhúzta az egyik szemöldökét, mintha már megint nem feleltem volna meg az elvárásoknak. Juliet volt a csípős megjegyzések királynője, és egy pillanatra azt hittem, lecsapni készül rám. De helyette csak felsóhajtott.

– Biztos látni szeretnéd Teddyt – mondta. – Legelől van a dadájával.

– Hogy van?

– Nehezen viseli. Szegény gyerek – felelte, majd hátat fordított nekem, hogy továbbshanjon, de előtte még rejtélyesen hozzátette: – Ne keresd a bajt! Anélkül is megtalál.

Nem tudtam, hogy a kirúgott biztonsági őrré vagy az apámra céloz-e. Végignéztam a tömegen, de apát sehol sem láttam. Valahol a sötétben bujkálhat a többi szörnyel együtt. Úgy éreztem, feltűnést keltek, ahogy végiglejték a padosrok közötti folyosón, a templom kellős közepén. Többen odafordultak, hogy szemügyre vehessenek, de nem voltam elég fontos, hogy szóba álljanak velem. A nővérem koporsója az oltár előtt állt, de nem voltam rá felkészülve,

hogy lássam. Inkább megkerestem az unokaöcsémet. Teddy a világ legkisebb és legelegánsabb fekete öltönyét viselte, még fehér virág is díszelgett a gomblyukában. Felállt a padra, hogy megölelhessen.

– Dee néni – sóhajtotta, a nyakamba fúrva az arcát.

Mit mondhatnék egy három és fél éves gyereknek, aki nek hirtelen meghalt az anyja? Mindenkit, aki csak ismerte Caroline-t, megrázott az eset. Nekem is nehezemre esett felfogni a történeteket, a kisfiának egyenesen képtelenség lehetett. Fogalmam sem volt, az apja mit mondhatott neki.

– Kemény fickó vagy, igaz?

A *kemény* volt a legnagyobb dicséret a családomban. A kedves rendben, az okos is jó, de az áhított cél a keménység volt.

– Igen – válaszolta büszkén.

A dadája, Gloria Rivera is felállt. A harminc és ötven év közötti, törékeny alkatú, hollófekete hajú, kerek arcú nő tekintetéből együttérzés áradt. – Annyira sajnálom, Deirdre!

– Köszönöm.

Ő volt az egyetlen ember a templomban, aki kiejtette a száján ezeket a szavakat.

Amikor Teddy végre eleresztett, elindultam a nővérem koporsója felé, mintha egy láthatatlan zsinegen húztak volna. A koporsó fedele nyitva volt, jól látszott Caro tökéletes, érintetlen arca. A nővérem valódi Csipkerózsika volt, a haja aranyló szőke, az arca rózsás. Elképzeltem, ahogy egyszer csak felül mosolyogva, és kiderül, hogy a halála csak egy nagy trükk volt, hogy újraegyesítse a darabokra hullott családukat.

– Fogalmam sem volt, hogy ennyire hiányozhat valaki – suttoztam.

Egy pillanatra olyan érzésem támadt, mintha kettesben lettünk volna a hatalmas templomban, a mögöttünk csevegő tömeg ellenére is. Azután megtört a varázs, amint egy arany Claddagh gyűrűs kéz érintette meg a koporsót. Felismertem apámat, anélkül hogy láttam volna az arcát. Ettől a pillanattól rettegtem. Életében a nővérem volt a villámhárító, a lehető legtávolabb tartott minket egymástól apámmal azon ritka alkalmakkor, amikor kénytelenek voltunk egy légtérben tartózkodni – Caro esküvőjén, anyánk temetésén és Teddy keresztelőjén.

Egy másodpercig csak bámultuk egymást. Kék szemével ridegen és keményen meredt rám. A levegő körülöttünk megtelt méreggel. Semmi sem változott. Kinyitotta a száját, mondani készült valamit, de én elfordulva odébb mentem, mielőtt megtehetette volna.

Az orgonán megszólaló moll akkordok e csúf pillanat méltó aláfestőjeként szolgáltak. Visszabotorkáltam a pad-sorok közt. Vajon csak képzélődtem, vagy tényleg megbámultak? Az esküvőn hallottam, amikor valaki azt mondta: „Elhiszed, hogy Theo feleségül vette?” Véget sem akart érni a megjegyzések sorozata, hogy milyen szerencsés lány a nővérem. Egy felékszerezett, tupírozott hajú vendég még olyat is mondott Carónak, hogy „biztosan Hamupipókének érzed magad”. Az én lehetetlenül elegáns nővérem nem is tudott erre mit mondani, csak döbbenten mosolygott. A temetésén cseppet sem volt másmilyen a hangulat, még úgy sem, hogy a szerencsés lány immár koporsóban feküdt.

Friss levegőre volt szükségem. Gombóc volt a torkomban, nem tudtam nyelni. Azon kattogtam, hogy anyám mit szólt volna ehhez a jelenethez. Az idősebb lánya halott, a férje és a fiatalabb lánya pedig meg tudnák ölni egymást.

Anyám gyerekkoromban mindig szomorúnak tűnt, akkor is, ha épp jó dolgoknak nézett elébe, mert mindig a mögöttük meghúzódó sötét árnyakat látta. Őszintén szólva igaza is volt.

Ahogy kiléptem a templomból, a biztonsági őrök kíváncsian rám pillantottak, de az, aki zaklatott, már nem volt köztük. Levánszorogtam a lépcsőn. Áprilishoz képest napos volt az idő. Csapatnyi megrögzött dohányos állt tőlem nem messze, úgy helyezkedtem, hogy ne szálljon rám a füst. Egy lesifotós várakozott a járdán, kezében fényképezőgéppel, rám irányítva a lensét. Elfordultam, hogy elővegym a telefonomat. El kellett terelnem a figyelmemet, mert úgy éreztem, felrobbanok.

Akkor láttam meg először azt az e-mailt. *Privát üzenete érkezett Caroline Crawley-től.*

A nővérem az esküvője óta Caroline Thraxton volt. A lánykori neve miatt az üzenet mintha a múltból jött volna, egy olyan ember digitális ereklyéjeként, aki már négy éve nem is létezett.

Amikor rákattintottam, a kijelző pergamensárgára változott. *Ozirisz Kriptájában minden adatát biztonságban tudhatja, állt a képernyő tetején. Caroline Crawley szeretné, ha elolvasná ezt az üzenetet.*

Ozirisz egyiptomi istenség képe jelent meg, akit a fivére feldarabolt, majd a nővére újra összerakott és életre keltett. Gyerekkoromban a mitológia volt a mindenem, és még mindig nagyon szeretem. Caro gyakran cukkolt a vállamra tetovált *ankh*, vagyis életet jelképező hieroglifa miatt.

Mi ez, valami beteg tréfa? Lejjebb görgettem.

A szövegdoboz felett az állt, *Caroline üzenete önnek.* Nagy levegőt vettem.

Deirdre,

Állandóan anyára gondolok, és arra, hogy az ember sosem akarja elhinni, hogy úgy végzi majd, mint az egyik szülője, míg meg nem történik.

Ha ezt olvasod, én már halott vagyok. Bármi is legyen a látszat, a halálom nem baleset volt. Theo megölte az első feleségét, és megúszta. Juttasd bíróság elé, bármi áron!

Szeretlek, Dodo. Örökké.

Caro